

arbejde imellem landene, hvor det meste er intern handel.

Det, vi skal tage stilling til den 28. september, handler kort sagt om, om det er en god idé, at vi får indflydelse på de forhold, der har afgørende betydning for vores økonomi, rente, beskæftigelse osv. I den sidste ende afgør det vores levestandard og muligheder for finansiering af velfærdssamfundet, det, der skal sikre trygheden for os alle.

I en turbulent forandringstid er det, trods en nuværende stærk dansk økonomi, ekstra vigtigt at have et fremsyn og udsyn og en langsigtet vision og strategi for Danmarks udvikling og placering i Europa i fremtiden. Som deltager i den fælles valuta vil Danmark i et udvidet EU få en central placering som nyt vækst- og udviklingscenter i den vestlige del af Østersøregionen. Det er samtidig muligheden for, at vi kan være i front i udviklingen i EU-samarbejdet.

At stå uden for den fælles valuta kan selvfølgelig sagtens lade sig gøre, men det har da en pris i form af manglende indflydelse, større risiko og sårbarhed, mindre stabilitet, ekstra omkostninger og højere rente, og det vil skabe usikkerhed om Danmarks placering i Europa og kan risikere at mindske vores generelle indflydelse på udformningen af fremtidens Europa.

Hvis EU-modstanderne og de øvrige nejsigere fortsat mener, at Danmark, uanset resultatet af folkeafstemningen den 28. september, skal fortsætte fastkurspolitikken og opfylde ØMU'ens krav, så står valget egentlig imellem, om vi vil have indflydelse på de vilkår, vi alligevel skal leve med, eller om vi vil vente uden for døren, til de andre meddeler, hvad de har besluttet, og hvor vores formelle frihed herefter vil være begrænset til at gøre nøjagtig det samme, som de andre allerede har besluttet.

Vi skal efter vores opfattelse være med til at få reel indflydelse på de konkrete beslutninger, som træffes i forbindelse med den fælles valuta og rentepolitikken. Men det handler altså også om at placere Danmark, så vi har den stærkest mulige platform for at forfølge de politiske mål, vi som danskere har for fremtidens Europa.

Et stærkt samarbejde om en fælles valuta vil også give EU øget styrke til at kunne magte udviklingen med de øst- og centraleuropæiske lande. Det vil samtidig øge EU-landenes fælles muligheder for at bidrage til at sætte en ny global dagsorden. Og for os selv i Danmark vil det styrke vores muligheder for at have den nød-

vendige stabilitet til at udvikle velfærdssamfundet.

Som danskere lever vi af at handle med vores naboer. Danmark har altid gennem sin historie været afhængig af de vilkår, der herskede hos vores naboer i Europa. Tænk engang, med EU har vi og andre mindre lande for første gang i historien en situation, hvor vi ikke bare skal indordne os de store og deres rivalisering. Med EU har vi fået skabt et Europa, hvor de store accepterer spilleregler, der binder dem sammen internt, så de ikke kommer i modsætning til hinanden, og hvor de store er underlagt ligeværdige spilleregler i forhold til små nationer. Det indskrænker ikke, men udvider tværtimod det råderum, som Danmark og andre små lande får herved.

Den fælles valuta og ØMU'en er et middel til at sammentømre dette fællesskab. Også i dette tilfælde betyder fælles spilleregler i Europa størst fordel for de små, som under andre omstændigheder ville komme i klemme.

Deltagelse i den fælles valuta er ikke en trussel, men tværtimod et tilbud, som vi burde være stærkt tilfredse med. Med loven om Danmarks deltagelse i den fælles valuta tilvejebringes det grundlag, som den danske befolkning skal tage stilling til ved folkeafstemningen den 28. september. Socialdemokratiet anbefaler et klart ja, fordi det er bedst for Danmark. Vi støtter lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Claus Larsen-Jensen helt indlod at komme ind på de mange tvangsbestemmelser, der er i det lovforslag, som denne her debat jo faktisk skulle handle om. Den socialdemokratiske ordfører kom stort set slet ikke ind på det konkrete.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen, om Socialdemokratiet er enig i, at ved den lovændring, der nu lægges op til, hvor nationalbankloven skal ændres, bliver det hensynet til prisstabilitet og lav inflation, der skal gå forud for beskæftigelsen. Hr. Claus Larsen-Jensen talte en masse om beskæftigelsen, men er Socialdemokratiet enig i og støtter, at prisstabilitet skal være det, der går foran, og beskæftigelsen bliver så det, der kommer i sidste række?

Det er jo indholdet i Traktaten, og det fremgår klart af bemærkningerne, at det også er den ændring, der skal ske af nationalbankloven.